

[Hans Hedtoft.]

Sverige været saa letsindig som her. Dér har man ikke haft nogen Villemoes, dér har man ikke haft Valutapukkel, dér er mere Orden i Tingene og en helt anden Rytme i Genopbygningsarbejdet end i dette Land. Vor daarlige Stilling har hele Tiden opfordret til Forsigtighed, har opfordret til Omtanke, har opfordret til lidt mere Plan i den økonomiske Ledelse, end vi har haft.

Jeg forstaar paa en Bemærkning, den højtærede Statsminister gjorde om Regeringen, at man stillede, som Statsministeren sagde det, kun Krav om anstændige Arbejdsvilkaar, og jeg forstaar godt, at Regeringen maa gøre dette — det maa enhver Mindretalsregering naturligvis gøre. Men jeg kan ikke faa ind i mit Hovede, at til anstændige Arbejdsvilkaar for en Mindretalsregering hører Opretholdelse af det *Dobbeltspil*, den højtærede Statsminister har spillet. Det har ikke noget med anstændige Arbejdsvilkaar at gøre. Den, der er uanstændig i dette Forhold, det er den Statsminister, der efter gentagne Forhandlinger om Note og Memorandum og meget andet har accepteret en Politik i højtidelige Erklæringer over for Folketinget, bundet sig til at føre denne Politik og ikke desto mindre paa Trods af Advarsler, Henstillinger, Bønner, Resolutioner, Dagsordener og alt muligt andet fortsætter denne Agitation. Det er dér, Uanstændigheden ligger.

Der var i øvrigt i de Bemærkninger, der baade fra den højtærede Statsministers Side og fra Venstres ærede Ordfører, Hr. Edvard Sørensen Side blev fremsat om Sydslesvig, en ejendommelig Argumentation. Man taler om, at Socialdemokratiet har sløret Selvbestemmelsesretsprincippet, at vi ikke har draget Konsekvenserne af vort Standpunkt. Man siger, at vore Udtalelser udnyttes af tysk Presse. Hvis vore Udtalelser i dette Land misbruges af tysk Presse, kan vi kun beklage det, men hvem kan gøre for, at Udlandets Presse refererer ens Udtalelser? Jeg var ude for det første Gang, da jeg i sin Tid skrev nogle Artikler om Tyskland, om en Samtale, jeg havde haft med en kendt tysk Socialdemokrat. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har været ude for det samme. Ethvert Menneske i dette Land, som ikke følger vore sydslesvigske Aktivisters Linie, er jo ude for den Risiko at blive

citeret i Udlandet. Maa jeg spørge: Hvad skal vi gøre ved det? Skal vi af den Grund høre op med at sige vor Mening? Jeg begriber ikke, at dette kan blive til noget Angrebepunkt paa os, i alt Fald ikke, naar man vil argumentere anstændigt.

Vi har ikke, som det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen sagde, og som den højtærede Statsminister antydede, søgt at tilsløre Ordene „Sydslesvigernes naturlige Selvbestemmelsesret“. Vi er Tilhængere af Princippet national Selvbestemmelsesret — naturligvis. Men vi har adskillige Gange trukket den Forudsætning op, der for os maa være ufravigelig, at Sydslesvigerne i Forvejen maa have manifesteret deres Danskhed. Det har de ikke, og derfor er Spørgsmaalet ikke aktuelt, og derfor skal Danmark ikke rejse statspolitiske Krav. Den nationale Selvbestemmelsesret er ikke noget, en Grænsebefolkning uden videre kan gribe. Det er ikke en Ret, der er tilgængelig og selvfølgelig for hvem som helst og naar som helst. Den maa man leve sig til, den maa man kæmpe sig til, og det gælder ogsaa vore sydslesvigske Venner. Det er ganske urigtigt, hvad Statsministeren nu siger, at den logiske Konsekvens af Erkendelsen af den naturlige Selvbestemmelsesret er Kravet om en Afstemning. Det er da ganske afhængigt af Udviklingen.

Og hvilke Kendsgerninger har vi nu at regne med i Sydslesvig? Kort resumeret følgende: Hele Sydslesvig er *ikke* „gammel dansk Folkegrund“, Friserne mod Vest og den langt overvejende Part af Befolkningen mellem Slien, Dannevirke og Ejderen er af fremmed Afstamning, og de udgør tilsammen ca. $\frac{2}{5}$ af den samlede hjemmehørende sydslesvigske Befolkning. Sydslesvig blev tidligt og grundigt fortysket — selv Dr. la Cour bruger i sin Pjece „Et dansk Fredsmaal“ Vendingen „Sydslesvigs Fortyskning er ældre end Skaanens Forsvenskning“, og det er rigtigt. Oprøret i 1848 viste et Sydslesvig, der for en stor Dels Vedkommende vendte sig mod Danmark. Tiden fra 1864 til 1945 viste ikke en fremtrængende, men en vigende Danskhed derved. 1920 viste i den mest danske Del af Sydslesvig 80 pCt. for Tyskland og 20 pCt. for Danmark. Tiden mellem de to Verdenskrige viste først en voldsom slesvig-holstensk Aktion mod den nye Grænse under Anførsel af en hel Del